

Arrest

**nr. 208 374 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Gloria MWEZE SIFA
Wynantstraat 33
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige dochter X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 22 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Burkinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1968. De verzoekende partij treedt ook op als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter geboren op 14 november 2001, die eveneens de Burkinese nationaliteit verklaart te hebben.

Op 22 augustus 2018 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Casablanca (Marokko). Zij en haar minderjarig kind zijn op dat moment in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Op 22 augustus 2018 neemt de verwerende partij de beslissing tot terugnijving. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“Op 22 augustus 2018 (...) om (...) uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende,*

(...)

de heer / mevrouw :

naam K. [...] voornaam A. [...]

geboren op 01.01.1968 te Kokologho geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft : Burkina Faso wonende te Burkina Faso

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Ouagadougou op : 05.05.2015

+ dochter :

NAAM: K. [...]

Voornaam: A. [...]

Geslacht : meisje

Geboorteplaats en -datum: op(in) 14-11-2001 te OUAGADOUGOU

NATIONALITEIT: BURKINA FASO

houder van het visum nr. 012098239 van het type C afgegeven door België geldig van 17.08.2018 tot 15.09.2018 voor een duur van 14 dagen, met het oog op :

afkomstig uit CASABLANCA MOHAMED V met Royal Air Maroc (AT832), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

☐ *(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart samen met zijn dochter voor toeristische doeleinden naar Brussel, België te reizen. Op basis van deze motieven verkreeg hij zijn visum.

Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie).

Betrokkene legt een onbestaande hotelreservatie voor.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie, geldige hotelreservatie.

(...)”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent eveneens dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan. In het middel zelf voert de verzoekende partij ook de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.3.1.1. Nadat de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft omtrent de motiveringplicht, geeft ze de motieven van de bestreden beslissing weer. De verzoekende partij geeft voorts aan dat ze haar broer wou bezoeken, die haar zou rondleiden in de stad. De verzoekende partij meent dat ze heden geen toeristische brochure dient voor te leggen, daar ze gebruik kan maken van een smartphone. Heden maakt iedereen hiervan gebruik. De verzoekende partij benadrukt dat ze beschikt over een geldige hotelreservatie, voldoende bestaansmiddelen en een toeristisch programma. Ook meent ze dat ze het doel van haar reis voldoende had toegelicht. De verzoekende partij is van mening dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn en dat daarom een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf staven, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoekende partij die verklaart om toeristische doeleinden naar Brussel, België te komen niet in het

bezit is van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij een onbestaande hotelreservatie voorlegt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid 3°, van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Determinerend is hier dat de grenspolitie de verzoekende partij verwijt dat zij niet bij machte is om haar voorgenomen verblijfsdoel te staven.

Vooreerst kan redelijkerwijze van de verzoekende partij, die verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, worden verwacht dat zij toelichting kan verschaffen omtrent haar voorgenomen verblijf. *In casu* is het onduidelijk wat het precieze reisdoel is van de verzoekende partij. Op het ogenblik van haar visumaanvraag en tijdens het eerste gesprek met de grenscontroleambtenaar verklaarde de verzoekende partij naar België te willen komen voor toeristische doeleinden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen specifieke locaties opgeeft die zij wilt bezoeken. De verzoekende partij stelt ook dat ze musea wilt bezoeken, maar kan niet aangeven welk museum. Van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en die verklaart Brussel te willen bezoeken kan redelijkerwijze verwachten dat zij meer duiding geeft aan haar reis, dan de zeer vage en algemene verklaringen die door de verzoekende partij afgelegd werden. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat er heden geen gebruik meer gemaakt wordt van toeristische brochures, maar van een smartphone wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangegeven heeft in het bezit te zijn van een smartphone en deze te willen gebruiken als toeristische gids. Daarenboven stelt de bestreden beslissing ook dat de verzoekende partij niet in het bezit is van "enige andere vorm van toeristische referentie". Voorts is het uiterst merkwaardig dat de verzoekende partij stelt een hotelreservatie te hebben voor Antwerpen, terwijl ze aan de grenscontrole verklaart Brussel te willen bezoeken. Daarenboven, blijkt heden uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij een wisselende invulling geeft aan haar voorgenomen verblijf in België. Nu verklaart ze dat ze haar broer in België wilt bezoeken, en stelt ze dat hij haar zou rondleiden. Deze verklaringen vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier en werden voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij meegedeeld. De verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing daarenboven nooit aangegeven dat ze een broer in België heeft. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing aangeeft dat ze van 25 augustus 2018 tot 26 augustus 2018 bij familie in Halle (Duitsland) zou verblijven en van 26 augustus 2018 tot 29 augustus 2018 bij familie in Frankrijk zou verblijven. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten waarom ze dit niet aan de grenscontrole verklaard heeft. Bijgevolg geeft de verzoekende partij een wisselende invulling aan haar voorgenomen verblijf in België, waardoor het doel van haar voorgenomen verblijf niet duidelijk is.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat ze wel beschikt over een geldige hotelreservatie, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de grenscontrole voor het nemen van de bestreden beslissing het Ibis Hotel gecontacteerd heeft, maar dat zij geen reservatie op de naam van de verzoekende partij hadden. De kopies van niet-gehandtekende facturen (waarvan slechts op één factuur een datum vermeld is) die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, weerleggen op zich de motieven van de bestreden beslissing niet. Ze tonen niet aan dat er op het ogenblik dat de grenscontrole voormeld hotel contacteerde een geldige reservatie was. Ook de e-mail bevestiging van Ibis Budget Antwerpen Centraal station toont niet aan dat er heden een hotelreservatie is. Daarenboven is voormelde e-mail ook niet gedateerd. Ook heeft de verzoekende partij bij de grenspolitie haar voornemen geuit om bij familieleden in Frankrijk en Duitsland te logeren.

Gelet op de diverse ongerijmdheden, de wisselende invulling van het voorgenomen verblijf en de onduidelijkheden die blijven bestaan over het logement van de verzoekende partij tijdens haar verblijf op het Schengengrondgebied verkrijgt het reismotief van de verzoekende partij een dubieus karakter *in casu*.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Waar de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door de grenscontrole. Daarenboven laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het hoorrecht schendt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd genomen. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig aanvoeren.

De middelen zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

2.4. Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het verzoekschrift uit te werken. Ter terechtzitting wordt dit niet weerlegt. Dienvolgens is evenmin voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg verworpen te worden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS